

35. Rangabé u. Sanders, Geschichte der neugriech. Litteratur, 26.

36. Ако Раковски учи въ Горски Пжтникъ отъ 1854 г. своитѣ съотечественици:

Міру покажете ся сжій народъ
Славны потомцы на старъ български родъ
Кой іявно прѣдъ четири оуже вѣка,
Славно е владѣялъ отъ незнайны вѣка...

Огняновичъ се обръща все тъй въ прѣдговора къмъ своето Житіе: „Ѡ Нарѣде; щѣ ли и въ Болгаріа да възсіа нѣкога благодатна луча премудрости... въ Болгаріа кажемъ, коѣ ѣ отѣчество Ваше, коѣ ѣ нѣкога славчо бы'ло, коѣго се Вы' обаче днѣсь стыдите, каквѣ щѣ видехъ многѣхъ да се ѡтричатъ ѡт това име Българинъ ... Ѡ Бѣлгари! едѣ и Вы нѣ'сте потѣмцы тогѣже и'стаго нарѣда коѣго су Рѣсси, Сѣрби и прѣчи; И не ли' ѣ срамота да сѣ стыдите славнѣйшаго и'мене;“

Тоя езикъ и правописъ отъ 1833 г. напомня живо изложението на Неофитъ Рилски, въ граматиката му отъ двѣ години по-късно (срв. по-горѣ), както и това на Неофитъ Бозвели, въ ръкописитѣ му отъ 50-тѣ години.

37. Ключъ българскаго языка (1858). Одесса, 1880, прѣдг. IX,

38. Ключъ, X.

39. Още Неофитъ Бозвели, Славеннобългарская Грамматика (1835), XI, моли всѣки писателъ и учителъ „на славеннобългарскаго рода“, „кѣлкто е възможно, да не отбѣ'гва отъ своєматернаго языка, но смѣлно да ся хвале, какъ и'ма една пребогата и предобродаровителна майка, която съ разгарната пазва щѣдро преграща, и сладкозахарно цѣлѣва, и отъ прѣзобилинотъ си пребогата и неисчерпаемо сокрѣвище, оусѣрдно, подарява чадата си, каквото и ако попросятъ за да отхварлятъ страннопріѣмны, трѣко влахо грѣческій рѣчи, и да ся оукрасятъ и преиспѣщятъ, съ свѣйственно приличныте, както и другіте европейски, и искуснонаказанны нарѣди, оупраправляватъ и оукрашаватъ тѣхните языцы“.

40. „Читателитѣ на Любословіята“, пише Мудронъ отъ Т.-Пазарджикъ на 26 май 1846 г., „са жалуватъ, че имъ теменъ и недостаточенъ языкъ-а безъ членовѣтъ ... Надѣвамся по голѣмъ успѣхъ да получатъ за напрѣдъ Любословіята ако послѣдувате г. Априлова“. Шишмановъ, СбНУ. XI, 743.

41. Писмо отъ 1 окт. 1857 г., въ архивата на Раковски. Срв. и писмо до Бр. Петкови, отъ 16 априль 1857 год. Нови-Садъ, въ архивата на Раковски:

„Въ сжбота прѣдъ възкрсѣніа испроводихъ ви свитѣкъ единъ отъ Български Дневници. Надѣж ся да сте го получили. Нѣ не зная какво впечатленіе ще даде нашему народу той слогъ на кого съмъ писалъ. Тукашній славянисти го одобряватъ. За прѣви опитъ вѣстина да ся вижда малко страненъ, нѣ съ время да ся изясни и изтъщи“.

Въ писмо до Кръстю Пишурка, отъ май с. г., Р. повтаря тия думи, като измѣня малко: „... нѣ съ время ще ся изясни, углади и причисти. Всяко начало изъ първо е несвършенно и недостаточно“.

И по-късно не липсватъ читатели, които харесватъ езика на Раковски. Така, Арх. Партени намира въ 1859 г., че Раковски „много ловко“ избѣгалъ